

Itziar González, distingida amb el Memorial per la Pau Josep Vidal Llecha 2013

[Bel Olid. Castellbell i el Vilar.](#)

/ 29.01.2013

Itziar González ha estat guardonada amb el Memorial per la Pau Josep Vidal Llecha 2013, per la seva trajectòria a favor d'un urbanisme que promogui la vida digna de la gent de les ciutats i per la seva denúncia de la corrupció i per la seva aposta per construir una nova política ciutadana. Itziar González rebrà el guardó aquest dijous al Centre de Lectura de Reus.

Itziar González | Foto Ravalperviure.blogspot.com

Co(i)nstruir la revolta

És fàcil, des del sofà, amb la nevera plena, exercir el cinisme estèril dels que es queixen de tot i no mouen un dit per canviar res. Riure's dels pobres ingenus que van pel món mirant de moure consciències, criticar qualsevol gest que no segueixi la coherència estricta (i paralitzadora) dels que s'erigeixen en prescriptors del bé i el mal en cent

quaranta caràcters. És fàcil i segurament calma la consciència amb la cançó gastada del “tot està fatal però no hi puc fer res, i els que ho intenten ho fan malament i no se’n sortiran”. Així no crema tant l’estómac quan, al bar amb els amics, s’aparta la mirada del venedor de clavells per continuar fent glopets a la cervesa mentre “s’arregla el món” amb paraules que no aniran enlloc.

Potser és per això que diumenge, escoltant la conversa a què Lúdia Pujol va convidar Itziar González, se’m va obrir una petita finestra d’esperança. I com s’agraeix, en temps de males notícies diàries, aquest vent fresc. Allà hi havia gent que no només sap que vol canviar les coses, sinó que sap com fer-ho. N’hi ha que aporten el seu granet de sorra col·laborant en menjadors socials, lluitant contra els abusos hipotecaris o denunciant la corrupció d’alguns polítics sense obtenir ressò en els mitjans tradicionals. Però fins i tot als que actuen pot menjar-se’ls, de tant en tant, la impotència d’enfrontar-se a un sistema que sembla totpoderós i disposat a esclafar-te així que el qüestionis en veu massa alta.

Contra aquesta impotència, Itziar González (amb una pila de gent més) s’ha embarcat en l’aventura de crear l’Institut Cartogràfic de la Revolta. La idea és documentar quins grups treballen en tot el territori per crear una societat més justa, en què els drets socials avancin en lloc de recular. Aquest projecte, d’una banda, dóna la possibilitat que deixin de ser grups aïllats per convertir-se en una xarxa d’acció ciutadana que uneixi forces, complicitats, recursos, èxits, experiències. De l’altra, dóna visibilitat a la quantitat de persones que ja han descobert que, organitzades amb altres persones conscients dels problemes que patim, poden actuar de manera més efectiva. Un dels casos més evidents és la PAH: una família ho té molt difícil per evitar ser desnonada. Junes, en canvi, ja n’hi ha hagut un bon grapat que han aconseguit plantar cara als bancs i han posat els abusos hipotecaris sobre la taula del debat polític.

És impossible que cada ciutadà lluiti en solitari contra totes les injustícies que ens envolten; intentar-ho pot ser un pou d’impotència i frustració. Però sí que podem col·laborar amb altra gent en projectes en què ens sentim còmodes, motivats, capacitats. Entre tots, ben organitzats, podem arribar molt enllà. Deia no fa gaire Ulrike Auga que hem d’aprendre a col·laborar amb gent amb qui no estem d’acord al cent per cent. Així, potser no tinc res a veure amb el veí de sota, però si cal pressionar les institucions perquè l’aigua de l’aixeta està contaminada, farem bé de deixar de banda altres diferències, reconèixer el problema com a mutu i treballar plegats per solucionar-lo.

Lidia Pujol i Itziar González | Foto de Clara Roca

Segurament no estic cent per cent d'acord amb tot el que afirmen Lidia Pujol, Itziar González, Teresa Forcades, Marta Sibina, David Fernández i tants altres que es mouen per convèncer-nos que no és inevitable cedir al pes d'un sistema en què els interessos d'uns pocs passen per davant de la vida de molts. Però estic d'acord en l'essència del missatge: jo formo part dels molts i, al teu costat, tinc més força que sola. Per això continuaré escoltant-los i mirant d'escampar aquesta petita esperança en la mesura en què m'ho permeti l'única arma que tinc a l'abast: les paraules.